

Ahmet akıcı

- Őirler -

Yayın Tarihi:

07.09.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ahmet akıcı

Eserleri:

Adab-ı İnsaniyet

Madem ki gelmişiz biz şu Cihan'a
Koyvermeyelim, yaşayalım adabınca.
Tek maksadımız aramaktır hakikati
Bak gör, anlarsın tiynetteki hikmeti.

Bir yol ki yolcuların tamamı abat
Melal ne kelime! Fıskırıyor ab-ı hayat.
Nur yolunda gidenlerin cümlesi rikkatli
Visal için fedâ olanları kim korkutabilir ki?

Kula kim kulluk eder Fatiha'yı bilip de,
Kalp kırılır mı hiç, El Emin'i sevince.
Bu öyle bir aşk ki gözyaşları hiç dinmez.
Yanıp kavrulma himmetini gafiller bilmez.

Yılgı nedir bilmezliktir davada nefer olmak
İnsanlar ne der diye düşünendir en büyük korkak.
Zenginliğin sırrı da gençliğin iksiri de bizde.
Telaş yok! Serinleyeceğiz biz arşın gölgesinde.

"Tut elinden kaldır düşmüşü" işte tek düstur!
En berbat yolcuya on dünya, bu ne Ekber lütuftur!
Öyleyse kalk ayağa, bırak, sıyrılmış ağırlıklardan
Yeise hiç kapılma, içeceğiz Kevser'in suyundan.

Sakın hüzünlenme, kadrini unutayım deme.
Cennet borsalarında değer biçilen altunsun sen!
Boşver ihlassızlığı, gel koş tüm gücünle Rabbine
O vakit melekler secdede, mahlukat emrine amade.

Ahmet Çakıcı

Ah Kuzum

Bu şiir; kurtaramadığımız tüm "Aylan Bebek"lere atf olunmuştur.

Henüz sen yoksun, ne ana var ne baba,

Belki tanırsın beni, belki tanımazsın; olsun!

Maksadım kafa şişirmek değil, içimi dökmek kağıda,

Kırarsan bir gün, yamyamların prangalarını, görür beni okursun.

Ah kuzum, bi' bilsen neler çekiyor kardeşlerin,

Tema belli, zulüm, sefalet, eziyet; bitmiyor planı vahşilerin,

Ama merak etme, Müslüman gelecek kurtaracak bizi tuzaklardan,

Gül kuzum gül, şimdiki Müslüman ne anlar ki Din-i İslamdan.

Daha dün... Nice çocuk öldü, biz var oldukça da ölmeye devam edecek,

Hata bizde kuzum, olamadık kuvvetli;

Durduramadık zalimi

Kurtaramadık kardeşlerini.

Affet kuzum, hayır hayır affetme bizi, ödeyelim kefaretimizi bizzat,

Zira boş yaşamışız, ancak buğz ederiz,

Ne ruh kalmış bizde, ne zalime karşı takat.

Şimdi söyle bana, seni hangi yüzle, hangi inançla çağırayım,

Epeydir dünyadayım, ama hep zarardayım, Dava-i İslam'dan firardayım.

Kurtaramıyorum kardeşlerini, asıl zalim benim, elleri kanlı olan ben, farkındayım.

Günah dolu defterimle, nasıl çıkacağım Rab'ın huzuruna bilmem,

O öyle ağır ki,
Sanki asırlarca tövbe etsem kurtulamayacağım.

Ahmet Çakıcı

Bırakın beni, Lütfen

Her şey "Ben kimim?" diye sormamla başlamıştı.

Hâlbuki ne kadar güzeldi bu sualden önceler.

Ne hoş hatıralardır kendimi hissetmediğim zamanlar.

Niye kendini bilsin, elini taşın altına koysun ki insan?

Hüzün, yalnızlık, toplumun baskısı; hep kendimi

bildiğimden değil mi?

Herkes benden bir şey bekliyor,

Neden her doğan günü benim için anlamlandırma çabası?

Benim gerçek değerimi onlar mı belirliyor?

Ya onlarla aram açılır, desteklerini keserlerse?

Depresyona mı gireceğim, üzülecek miyim, yaşam bu kadar basit mi?

İnsanları anlamıyorum, ben özel biri miyim, yoksa...

yoksa değil miyim?

Hayır. Benim ben. Tam olarak, saflıklarımınla,

hatalarımla, yaptıklarımla, her şeyimle ben olan ben.

Ne bir başkasına benzetin beni.

Ne de beni değerli kılmaya çalışın.

Vitamin haplar misali motivasyonlar,

Anlık pohpohlamalar...

Geçiniz bunları!

Ben varlığımın sebebini unuttur hale gelmişim.

Zorluk çıkartmayın bana.

Bırakın potansiyelimi keşfedeyim.

Bırakın kendimi, var olduğumu hissedeyim.

Bırakın lütfen.

Ahmet Çakıcı

Bir Kurtarıcı Bekleniyor

Bir kan...
Yüzyıllardır oluk oluk akıp da,
Bir türlü pıhtılaşamayan,
Biçare bir kan...

Damarlar...
Birbirinin umurunda olmayanlar...
Manayı kendi akışında aramaktan hissiz kalmış damarlar...

Bir bıçak...
Keskin sıfatıyla adlandırılan,
İşiltisinden,
Heybetinden korkulan...
Ama artık,
İki ucu da körelmiş olan bir bıçak...

Bir kalp...
Bedeni kangren olmaktan kurtaran...
Kıyamete kadar tüm cihana mana pompalayabilecek kudrette bir kalp...

Bir beden...
Sonsuz saadetin davetçisi,
Kimsesizlerin kimsesi,
Hükümrânlığın hazinedarı...
Asil Simurg'un evladı bir beden...

Bir dünya...
Bir türlü bitmeyen kavgadan usanmış,
Haysiyetsizlikten inim inim iniyor.
Dili prangalı, gözleri milli.
Küfre mahkum olmaktansa,
Ölmeyi tercih edecek bir dünya...

Bir doktor...
Bir doktor yok!
Şimdilik...

Bir kurtarıcı bekleniyor,
Akan kanı durduracak...
Pansumanla kalmayıp,
Sorunu kökten çözecek, kutlu nizamın temsilcisi bir doktor...
Bedenlere sıhhat dağıtacak,
Cihanın derdine derman olacak bir doktor...
Bekleniyor!
ve
Elbet gelecek!

Ahmet Çakıcı

Boyun Eğmeyeceğim

Göğsümdeki hakikat kuleleri bir bir topa tutulurken
Yok oluşa sürükleyen bir kuvvetli darbe yemişken zihnim
Beynimin tüm kıvrımları
Eşrefi Mahlukatlığın mahzenini dönüştürmüşken kan şelalesine
En sivrilmiş tırnaklarım boğazımda, Fikirlerim ayak altındayken
Çevriliyken mana ruhum dünyanın batıl mızraklarıyla
ve sineme derinlemesine saplanmış çivilere tek bir panzehir bulunamıyorken,
Sürüklenmeyeceğim hiçliğe
Yıkılmayacağım çaresizliğe
Elim ısrarla ruh emicilerle oynaşabilir
Bir an
Kevaşelerin çarpıcılığına hayran olabilir gözlerim
Kalbim bas bas çağırıyorken beni hakikate
Fitnenin kirli perdesi kapatabilir nurun ışıklarını.
Ne olursa olsun
Elemlerin kısa süreli huzur şarabı yok edemeyecek beni.
Fahişelere hiçbir harf verilmeyecek benim lügatımda.
Üç buçuk soysuz zevkle cilalayararak literatürüne dahil etmişse nursuzluğu
Sormayacak değil ya Var Eden
Yaşam portremi hangi renklerle kimin uğruna doldurduğumu.
Söz veriyorum
Zifte bulanmış olsam dahi boydan boya
Açacağım en sonunda ellerimi ve kaldıracığım başımı göklere
Huzurların en hakikisi eşlik edecek bana ben alnımı öz yurduma yaslarken.
Beni kendi katilime çevirmek için uğraşan nefsimi
Boğacağım olanca gücümle.
En büyük hayalimdir benim katil olmak.
Öldüreceğim seni ey nefsim.
Ya olacaksın ya öleceksin.
Belleyeceksin efendinin kim olduğunu iyice.
Göğsüm nurun zenbilnameleri ile hislerin muhafızına dönüşecek.
Yarın varınca "Hak"kın huzuruna
Umarım şahit ve şehit olarak gideceğim gayelerimin o güzel yurduna.
Kalbim aşkla yeniden doğacak
Gitmeyeceğim artık bir adım dahi geriye.
ama bilirim
Kaf dağı kadar pot kırmışsam
Kaf dağı yoktan var edendir benim Rabbim.
Yaşam aynam buğulandı diye
Aynamı baltalarla parçalayacak değilim.
Nurun pak mendiliyle temizleyeceğim sinemi.
İnatla, sabırla
Ne olursa olsun daha kuvvetli kalkacağım ayağa.
ve haykıracağım tek hakikati cümle kâinata.

□□□□□□□□ □□□□□□ □□ □□□□□□ □□□□□ □□□□□

Ahmet Çakıcı

Ey Basiretsiz tanrı

Ey arzda haysiyet naraları atan,
Düzmece aleminin çalpa tanrısı!
Anlamıştım kudretinin basiretini,
Hegoman kargalarının çıkardığı çingardan.

Sahi, ne olmuştu, bulabilmiş miydin suçlu kim?
İlkin kardeşin Demiri suçlamıştın,
Onu bertaraf edince de kadim dostun kızılı.

Şimdilerde de suçlu Hilal olmuş, öyle mi?
Bir dediğin diğer dediğini tutmuyor,
Senin lafına güven olmuyor be tanrı.

Geçenlerde sırnaşıkların geldi kapıma,
Paris'ten, Londra'dan haber getirmişler.
Güldürme beni tanrı,
Asıl şunu söyle, haber var mı;
Bengal'den, Herat'tan, Kandehear'dan.

Söyle o yüreği Vombat sırnaşıklarına,
Bana ne bir avuç kozmopolitandan,
Onların var oluş sebeplerini bilirim ben.
Onların filizlenme öykülerini bilirim ben.

Bak ne diyeceğim, katilsin sen tanrı,
25 yılda 13 milyon öldürebilecek kadar,

Multitask sosyopat bir katilsin sen.

Ama sıkı dur,

Ben de ellerimi kana bulayacađım.

Ben geliyorum, biz geliyoruz ey basiretsiz.

Dalkavuklarını etrafına toplasan iyi edersin.

Zira bizden biri, sizden bine bedel.

Biz geliyoruz kendini tanrı gibi gören,

Milyarları kendine bağlamış olan sağgörsüz.

Ben geliyorum, Ramallah'ın bilekleriyle,

Seni lime lime etmeye geliyorum.

Ahmet Çakıcı

Farkındayım

Ne ki dünya? Ne ki hayaller?
Ruhum tastamam olmadıktan sonra,
Her biri bambaşka yerlerdeler.

Yoğurmak lazım ruhu, mananın mayasıyla,
Alakam yoktur benim ne ışıkla ne de onun parıltısıyla.

Ben Ahmet, Yaşım genç, hislerim çok mu çok ağır,
Acıları haykırmak lazım.
Ne yazık ki çevremde var hep kör ve sağır.

Pişman mıyım? Bilmiyorum.
Vakit gelip geçiyor. Farkındayım.
Zamanın ne kadar kıymetli,
Gerisin geriye dönmenin de ne kadar zararlı olduğunun,
Farkındayım.

Fakat ne çare?
Düşmüştür gözlerime perdeler,
Yalnız var karartılar, iniltiler...

Hayalmiş, ümitmiş, neşeymiş.
Hepsi birer bilmece.
İnsan yokluğun mezarına giriyor,
Kafaya takıp, önemseyip, düşününce.

Bu sebeple benim var tek bir dileğim.
Sakın ama sakın sizler bana ilişmeyin.

Durumum vahim, farkındayım.
Ruhum tastamam olsa,
Sence toparlamaz mıydım?

Her şey gelip geçer. Evet!
Güzel günler mi göreceğiz?
O iş kısmet!

Fazlalıklardan kurtulmalıyım, biliyorum.
İyileşmem lazım, farkındayım.
Acı denizinde boğulmadan,
Azgın seller götürmeden,
Gök kubbe yıkılmadan,
Kendime gelmeliyim,
Farkındayım!

Ahmet Çakıcı

Hakikat

Mazinin ağırlığı eziyor tüm cüssemi,
Var olmanın kaygısını hissediyorum damarlarımda.
Damarlarımda akanı bir ben bilirim.
Ellerime bulaşmıştır ruhumun portresi.
Kalbimin dört odacığının kavgasından bahsetmiyorum hatta.

Hayali sütunlar görüyorum meydanlarda.
Mücerret olan kıymetli artık.
Ama bu inat niye, hakikate sırt dönmek,
Ondan kaçmak, kendini vombat diye yaftalamak,
Tüm bunlar, gördüklerim gerçek mi?

Ben mi görüyorum sadece,
Arzdan fezaya, semaya yükselen hakikati.
Hakikat çok katmanlı, yalnız kendisi yok orada.
Merhamet de onunla, işte, gökten şu inen.
Ağızlara sakız olmuş insanlık da orada.

Şimdi ey insanlar tutuşun el ele,
Artık vakti değil mi,
Nereden geldiğimizi, vuslatımızı anlamanın.
Başınızı kaldırın yukarıya,
Lanetlenmemesi için yakardığım o gözlerinizle,
Bakın göklere ve görün!
Hakikatın sütunlarını görün.
Koşun sonra, onlara doğru.
Süratle, tereddütsüz koşun.
Artık yüzleşin hakikatle,
Onunla yüz yüze gelmekten korkmayın.

İşte, şimdi ben de katıldım aranıza.
Sarın çevremi dört bir koldan,
Bırakın diğerlerini bundan sonra.
Hazır mısınız ey insanlar,
Hazır olmayan hemen terk etsin meydanı!
Artık meydanlarda yalnız hakikat neferleri hüküm sürsün.

Sırnaşıklar da veda ettiğine göre,
Yürüyün üzerime doğru.
Korkmadan,
Zerre beni önemsemeden koşun bana doğru.
Ezip geçin beni.
Düşünmeyin,
Ayaklarınızla çiğneyin beni.
Vurun, daha sert vurun!
Dediklerimi yapın,
Şüpheyeye düşmeyin bunu yaparken.
Yapın ki bağışlanayım.
Lime lime edin beni,
Hakikat için, affolmam için.
Dediklerimi yapın,
Yapın ki,

Senelerdir taşıdığım kanın bir anlamı olsun.
Kalbimdeki burukluk, fezada kendine bir yer bulsun.
Hakikatı bilip de haykırmadığım için,
İçine hapsediğim bedenim, hakikata kurban olsun!

Ahmet Çakıcı

Hiçliğin Kıyısından, Cihanın Efendisine

Boğuluyorum,
Boğulan yalnız ben değil,
Arz ve Sema ve Feza.
Hepimize saldırıyorlar.
Dillerimiz prangalı,
Mil çekilmiş gözlerimize.
Nereye baksam beni boğanlar,
Kimse baksam dilinde yaftalamalar.
Yuvasına kırıntı taşıyan karınca,
Göklerin kara prensi karga.
Hep bir ağızdan,
Tüm kainat,
Tüm mahlukat,
Eziliyor, çiğniyor beni.
Tükendim, tükettiler,
Kem gözlerin hamallığından yoruldum.
Bunaldım artık, ruhum paramparça.
Tam bırakacakken kendimi,
Engin maviye doğru,
Köprüden aşağıya.
Gök kubbe yarıldı, bir NUR indi kalbime.
Gözlerim kamaştı, ellerim titrek kaldı.
Kulaklarımdaki çını...
Haykırıyor!
"Eşrefi Mahlukatsın sen!"
Hiç durmadan! Usanmadan!
Şimdi,
Gördüğüm karıncalar,
Gülümsüyorlar bana.
Mahlukat şevkle hürmetlerini sunuyor.
Hissediyorum.
Dünya benim için dönüyor,
Gün benim için aydınlanıyor,
Güneş her sabah beni düşünerek doğuyor.
Kalbimin kavgaya tutuşmuş dört odacığı,
Birbirinin omuzlarına kollarını atan,
Şen ve idealist gençlere dönüştüler şimdi.
O nur...
Kayrası pek ulvi,
Gönlüme gençlik ve maksat veren,
Paklığının,
hiç görmediğim cennetten geldiğine emin olduğum,
O nur...
Kalbimi durdurdu.
Aklımı yitirtti.
Bedenim, elveda diyor bana.
ve doğdu mefkurem,
ve doğdum yeniden.
Kalbim o Mücahitlerinkidir artık.
Aklım hakikate şehit oldu.
Ruhum en şerefliyi bilir oldu.
Ben,

Asil Simurg'un evladı ben,
Bildim kendimi.
O Mücahitlerle bildim kendimi,
Onlara dua ederken buldum kendimi.
Ellerim, secdede göstermeye utandıklarım,
Gözlerim, günahlarıma şahit olanlar,
Dilim, dilsiz şeytandan dahi aciz olan,
Hepsi,
Tekrar dirildiler.
Şair haklı çıktı.
Küllerimden bir hisar doğdu.
Yalnız hisarla kalmadı,
Yeni bir ben doğdu...

Ahmet Çakıcı

Huzursuzluklar Senfonisi

Dertlerim, sıkıntılarım ayrılmaz bedenimden,
Öğrendim onlarla yaşamayı, onlarla hissetmeyi,
Düşünüyorum, sorguluyorum meseleleri saatlerce,
Savruluyorum kapkaranlık kararsızlık silsilesinde.

Bilmiyorum, görmüyorum sadece hissediyorum,
Günlerce kurtulamıyorum cehennemden ziftinden.
Geceleri çılgınlıklar atıyorum, kıyametler kopuyor içinde.
Korkuyorum, susuyorum hayır yok bana kimseden.

Çok bir şey istemiyorum, istemem! Sadece bir tutam mutluluk!
Bunlar nafîle, geliyor günlerce bana oluk oluk huzursuzluk!
Hırıltılar koparıyorum, bağıriyorum imdat diye!
Yok mu beni rahatlatacak, ateşimi söndürecek itfaiye!

Kim demiş ruhsuzum diye? Yalnız muhtacım ben sevgiye,
Yalan ilişkiler istemem, aramaktayım ruhumun özünü sadece.
Bir gün beklediğim an gelecek, biliyorum,
O ana kadar razıyım kaderime, bekliyorum.

Ahmet Çakıcı

Mananın Şahikasına Ermek

Evet,
Kimsesizlikten yakınıp da elini kalbine götürmeyen,
Başını göğe kaldırıp da Hakkı hatırlamayan şairler oldukça
zor olacak başarmak.

Gök Kubbenin süngülerimizle kuşandığı bir çağda,
Dimağımızda böylesine batıl yaftalar varken,
Dizlerimiz kanayacak, dillerimiz kuruyacak.

Bizler böylesine çarpıkken,
Kalplerimiz riya okyanusunda çırpınırken,
çetrefilli geçecek asil mücadelemiz.

Sanatın anlamını kavrayamayan,
hakikate hizmet etmeyen sanatçı sıfatlılar var oldukça
zor olacak Hakkı tutup kaldırmak.

Olsun,
Canan'ı seven her türlü dikene katlanır.
Bizde sabır da bitmez, aşıklık da.
Dilediklerini yapsınlar,
Bizde Fuzuli de bitmez Fazıl da.
Zira,
Mecnundan füzûn aşıklık istidadı olan biziz.
Budandıkça fıskıran,
yenilgi yenilgi büyüyen biziz.

Safsatalar dört bir kolu sarsa bile,
Tüm şeytanlar İblis olsa dahi,
Galip gelecek olan elbet biziz.

Tüm cihan bir olsa,

Hakikatin,
Hakkın nurunu söndürmeye çalışsa dahi,
O'ndan ümit kesmeyiz.
Biliriz ki O
nurunu tamamlayacaktır!

Ey siyahın, el kadar bebeklerin kanını
Ellerine bulamış medeniler!

Meşhur masalarınızda,
türlü hesaplarla kurduğunuz tüm planlara izin verilmiştir!
Dilediğinizi yapınız!
Elinizden geleni ardınıza koymayınız!
Planlar, tuzaklar kuruyorsunuz da,
O'nun bir planı yok mu sanıyorsunuz?
O tuzak kuranların en hayırlısıdır.

---

ve sen!
Ey davası uğruna
canını feda etmeye hazır olan genç adam!

Bugüne kadar hakikatin neferi olamadığın için,
Hakkı tutup da kardeşlerini kurtaramadığın için,
Nefsinin fısıldadığına inanıp da küffar ile çarpışmadığın için,
ve
Bildiğin, bilmediğin tüm günahların için,

---

kork!
çok kork!

Bil ki,
Kefaretinin yegane şartı,
Davana canın pahasına sarılmandır.

Bu yolda,
Asla inançsız, güvensiz olmayasın.
Sırtını davaların en hakikisine,
Kalbini Alemlerin Rabbine yaslamış olan sen,
Pervan olmasın kimseden!
Her daim
Başın dik, gönlün ferah olsun!

Ey asil Simurg'un evladı!
O'nun gazabından çok kork!
O'nun rahmetinden de ümidini kesme!
En çok O'ndan çekin!
En çok da O'nun merhametine güven!

Yazgının karanlığına seni inandırmak isteyenlere kanma,
Seni çaresizlik okyanusuna demirlemek isteyenlere inanma,

Hoşça bak zatına!
Cihan'ın kaderini değiştirebilecek olan sensin!
Bir kişinin kurtuluşuna vesile olsan,
Tüm İnsanlığı kurtarmış sayılan sensin!

Ey Aksa'nın beklediği,
Gözlerini hakikatin şahikasına dikmiş Selahaddin!
Boşuna mı milyonlar hakka yürüdü
Göğsüne onlarca ok yiyip de yılmayan Ulubatlı
Davası uğruna hayallerine İstanbul'u koyan Fatih
Sevgilinin ayağına taş değmesin diye,
Bin canı olsa, binini de feda edebilecek Sıddık,

Tüm bunlar,
Bir hiç uğruna mıydı?

O halde,
Kalk ayağa ve titret Cihan'ı!
Başlasın artık vadettiği günler hakkın,
Dursun artık
İnsanlığı prangalara vuran hayasızca akın!

Unutma,
Hiç bir zaman yalnız olmadın,
Olmayacaksın.

Arkasında enbiyalar ve evliyalar
Yanında dava neferleri olan,
Hisleri geleceğin haşmetli günlerinin tılsımı olan sen,
Kainat seni hiçe saydıkça,
Davayı en gür sesle haykıracaksın.

Kudretini en kudretliden alan sen,
Rotan şaşmaz, mücadelen yılmaz olsun.
Hak bildiğin yolda,
gerekirse Canını ortaya koymak ahdin olsun.
Kılavuzun imanın, coşkunun kaynağı aşkın olsun.
Hazreti Yezdan yar ve yardımcın olsun!

Ahmet Çakıcı

Münacaat

Yaşamak

En saf halini aramakla geçti ömrüm.

Kıymetli olan tüm zerrelerimle

Bazı zamanlar garipliğe sürüklenircesine

Bazen de şehrin yakışıksız binalarındayken aklım
ama

Dünyayla tanıştığımızdan bugüne

Şems'ini, Leyla'sını arayanlar gibi tıpkı

Mecnun'un oldum, peşinden koştum.

İthal manalar zihnime saldırır oldu sonra

Çölde biçare sürüklenen kavruk ben

Gördüğüm ilk seraba kandım

Vah ki çok akılsızdım

Şuuruma perde çeken şarabı nasıl yudumlardım?

Yok saymak ve yok sayılmak

İşte bana öğretilendi bunlar

Uzun uzun tembhlendim unutmamam için

O zamanlarda belledim

Yaşamının kuralı böyleymiş, hayat ezermiş adamı!

Tutanacak tek bir dal dahi bulamayan ben

Çaresizce kabullendim

"Kimseye güvenmeyeceksin" isimle tezle

Hayat okulunda doktora yapmışların anlattıklarını.

Ve sonunda

Lanetim saydığım ama

Bir yandan da beni hakikate ileten

O uzay boşluğundan sonsuz zamanlar peyda oldu.

Ezildikçe ezdim

Kırıldıkça kırdım

Ezdikçe sinem dümdüz oldu

Kırdıkça kalbim kırıklardan geçilmez oldu

Boynu boydan boya kanlı parmak izleriyle bezenmiş ben

Anladım neymiş yaşamak

En okkalı kimya sitelerinde son dersime çalışadururken.

Seçim

Uğruna hiçlik deryasının akıntısına kapıldığım

Tüm çırpınışılarımın rağmen bir türlü öldüramadım mana

Bu basit kelimedede gizliymiş meğer

Tercih edilecekler oldukça az

Olmak yahut ölmek

Sefalet okyanusunda her gün kaptan-ı derya olmak

Kendine dahi faydası olmayan vombatlardan medet ummat mı?

Aklınla hakikate şehit olup aşkın ateşinde boğulmak

Senelerin susuzluğuna derman olan

Nazenine muazzam manalar yükleyen El Veliyy'e

Cümle kainatın EKBER Rabbine el açmak mı?

Ben sana geldim Ya Rabbi

Kulun olmak için "ben"den vazgeçmeyi

Tüm ömrümü benden olarak geçirmeyi istiyorum Ya Rabbi

Bundan böyle

Kalbimi senelerdir lime lime eden batıl zakkumlarını soldur Allahım

Kaldır zihnimden ve lügatımdan

"ben hangi yolun yolcusuyum?" sorusunu
Bir an gaflete düşüp hakikatten sapsam da
Beni Sevgilinin aşkından mahrum eyleme Allahım
Gönlümdeki iman kulesine zelal getirtirme
Tek gücüm, yegane direncim sensin
Beni senden uzak eyleme Allahım
Nasip eyle bana
Aşkının vaveylasını cümle cihana haykırmayı
Şahit oldum Ya Rabb
Ulviyet sen, saadet sen, imandan gayrisi sefil...
Bir ömür şu şuurla yaşat beni
Hiç unutturma
HASBUNALLAH ve nimel vekil
HASBUNALLAH ve nimel vekil
HASBUNALLAH ve nimel vekil

Ahmet Çakıcı

Sırr-ı Hakkın Dirilişı

“İlerledi yaşımız, bizden artık geçti!
Uyanmamız için daha kaç cenaze gerek ki!
Neden yüzyıllık uyku, nedir bu miskinlik
Yalnız namaz kılıp çekilmek, bu nasıl pişkinlik!

Çaba yok, ilim yok, ancak ve ancak beddua!
Gökten taş yağsa fayda etmez, amaçsız orduya!
Kardeşlerinin uğruna geçmesi gerekmez mi ömrünün
Yoksa İstanbul’da ne işi vardı seksenlik Ebu Eyyûb’ün

İmtihani kazanmış herkes, ortalıkta cennetlik kesilmeler
Kolay olsaydı o kadar, son nefeste hiç korkar mıydı Ömer!
Sen ilk adımı at, bize emrolunan seferdir değil zafer
Hiç telaşlanma, inan sen! Olacaktır İslam’ın ordusu muzaffer!

Kulak ver çığlıklara, acından ölüyor ümmet
Haydi kalk ayağa, her alanda İslam için cenk et!
Cihan sana muhtaç, asil mücahidlere hasret
Şimdi işte HasbunAllah, edebi yurdumuz cennet!

Ahmet Çakıcı